

schůzi, že k tomu nemají zapotřebí průkazů. Obě dámy byly zatčeny a dodány tamnějšímu okr. soudu a jenom zakročení advokátů dra. Koldinského z Prahy a dra. Stránského z Brna, kteří se telegraficky o to zasadili, jest co děkovati, že byly druhého dne propuštěny. Při této příležitosti vyjádřil prý se adjunkt tamnějšího okr. soudu, jenž nejspíše se pohyboval mezi princeznami (hlučná veselost) následovně: "To je nějakého telegrafování a nějakých depeší, jako kdyby se jednalo o dvě princezny!"

To jest náhled, jemuž nelze dosti ostře se opřít, neboť při zatknutí zcela bezdůvodném a nezákonném nepřijde na to, zda-li se tu jedná o nějakou princeznu cestující třeba incognito aneb o prostou, ale zachovalou manželku dělníka! (Souhlas! posl. Pernerstorfer: Ale, ne, jaké pak to máte náhledy, milý hrabě!) Inu, to tak přichází s lety, pane kollego! Myslím, že jsem daleko nevyčerpal hojného materialu, jež mám v zásobě, že jsem přece nepodal tak bohatou kytici případů, zrovna z minulého roku, že mohu použití slov našeho ctěného p. předsedy ministerstva a říci zástupcům slavných úřadů, již jsou zde zastoupeni: "Přemýšlejte a rozjímajte o tom, ctění pánové od slavné policie a žandarmerie, zda-li takovýmto jednáním neškodíte spíše tomu účelu, jemuž sloužíte, než-li mu prospíváte a zdali povinnosti, které Vám přísluší stejně, naproti všem státním občanům bez rozdílu, také opravdu konáte. A tím končím." (Souhlas a pochvala.)

Musíme též podotknouti, že po nejprv snad, co parlament stojí, přiznal vládní zástupce, dvorní rada Czapka, že interpelace, podaná drem Pernerstorferem a Kronawetterem, byla správná, totiž odůvodněná a policie skutečně nejednala správně! Avšak zastřel ministerstvo slovy, že by ono dbalo stejného práva zaručeného stát. zák. zákony. Máme snad citovati některá nařízení a rozhodnutí ministerstva vnitřní ohledně českých dělnických spolků v Dolních a Horních Rakousích?

Též posl. dr. Kramář tlumočil v ten den stesky dělnictva. V přední řadě "rýpl" vládního radu "pod žebro", že pojednává jen o některých případech a jen v některých dává poslancům za pravdu. Obrátiv se na policejní patent z roku 1854, tvrdil, že jest jedinou pomůckou a jediným prostředkem proti nepohodlnému ruchu dělnickému. Po jednav o násilnostech, zmínil se o trudných poměrech dělníků sklářských, jakož i o požadavcích dělnických vůbec a dodal: "Mají-li dělníci již převratné plány a jsou-li k nim pohánáni, nenesou vinu toho oni sami, nýbrž ti, kdož jim zholá zabraňují cestou zákonitou k svému cíli kráčet." Dále kritisoval stávkou a dodal, že sotva stávka vypukne, všechno četnictvo jest po

ruce, dělnictvo chikanuje, zavírá a posílá postrkem, jen aby povolilo. Společují-li se ale továrníci a uzavírají kartely, tu nenapadne nikomu proti nim něco činiti. Náš celý společenský řád — pravil — jest zastaralý. Panamská společnost není pouhou politickou aférou Francouzů, ona má kořeny mnohem hlouběji. (Kronawetter zvolal, že jest na celém světě, všude.) Náš společenský řád jest vinnou dnešního rodinného života dělníků. Rodinný krb dělníků jest přeložen do továrny. Sociální demokracie nalezá se na prvním stupni svého vývoje; ona jest na stadiu naprosté negace. Je povinností státu a společnosti uvést soc. demokracii na cestu, na níž by mohla působit a zjednat opravu našeho celého společenského řádu a celého sociálního života. (Sociální demokracie si již cestu najde sama.) Státní správa musí zaujat vůči dělnictvu zcela jiné postavení. Stát musí ve sporu podnikatelů a dělníků podporovati slabšího. Dělník musí nalézt u státní správy dovoleného útočiště, neb nic tak neznemaruje dělníka, jako když vidí, že nemá nikdy právo on, nýbrž zaměstnavatel. Stát musí kromě toho zasahovat pozitivně. Především musí důkladně omezit práci ženskou; žena musí být vrácena rodině. Pro dělníka musí být zjednána kratší doba pracovní a tím bude zjednána práce mnohým dělníkům nezaměstnaným. Mimo to bylo by povinností všech států, zavést jinou výchovu dětí, než jaká zavedena jest nyní. Vedle toho musí býti přikročeno k zaopatřování dělníků ve stáří a konečně je třeba, aby dělnictvu bylo dáno všeobecné právo hlasovací, aby mohlo své požadavky zde v této sněmovně zákonitým způsobem zastupovati. Tím by se nejlépe vyvarovalo nebezpečí způsobenému sociálním hnutím. (Cíl náš však mastičkami zamazati se nedá. Toť jsou pouhé prostředky k uskutečnění naší idee. Red.) V té příčině nemám však k této vládě nijaké důvěry. (Pernerstorfer: "V tom jednáte zcela dobře!") Nemám nijaké naděje, že se věci změní a myslím, že ještě dlouho zůstane policejní duch v ministerstvu vnitřní domovem a proto musím proti položce, o které se jedná, hlasovati." — — — Jak vidno, jest řeč dra. Kramáře velmi úhledná a bylo by žádoucí, aby i skutky jeho dle ní přizpůsoboval. Zároveň podobným jednáním větší lásky získá mezi si lidem, dostojí-li čestně svému povolání a tlumočiti bude stezky dělníků do té doby, nežli bude jinak. Dělnictvo pamatuje si vše a splácí zubem za zub.

D. L.

Král švindlérů.

V Londýně mají právě ve vyšetřovací vazbě švindléře velikého slohu. Muž ten jmenuje se Charles Wells a je v průmyslových kruzích znám jako majetník rozsáhlého

závodu obstarávání patentů a zužitkování vynálezů. Toto obstarávání patentů bylo však holým, cynickým, ale sverchovaně rafinovaným švindlem, jež Charles Wells celých dvacet roků beztretně provozoval.

Wells těžil ze slabostí tak zv. vynálezců, kteří o výtečnosti svých vynálezů skálopevně přesvědčeni jsou a jich pomocí velkolepě zbohatnouti chtějí. On podněcoval toto jejich mínění, dával si platiti veliké odměny, ale šel sotva kdy dále, než že patent jeoum prostě ohlásil.

První podmínkou bylo, že mu vynálezce musil dát do ruky značnější obnos, aby věz mohl "fedrovat". Potom popletl obyčejně ubohého vynálezce — nejnirným vychvalováním vynálezu a slibováním ohromného zisku — tak, že mu vynález svůj a třebas i všechny svoje peníze odevzdal, aby se s nimi třebas více neshledal. Wells užíval často nejhloupějších prostředků na balamucení svých klientů, a měl přece skoro vždy úspěch.

Lehkomyšlnost, s jakouž se mu různí vynálezci svěřovali, je skoro báječná. Jistá dáma vynášla na př. "nový" způsob korsetů čili šněrovaček a dala Wellsovi na rozšíření svého epochálního vynálezu zne-náhla 18.000 lb. šterlinků, ale dověděla se posíze, když už peníze nezvratně byly ztraceny, že její vynález patentován býti nemůže, pouevadž není nový. Wells nechytal ovšem samé tak těžké ryby, ale vymáčkal přece i z jednoho nejmenšího klienta, za pouhé ohlášení patentu, 10 lb. št., což mu obrovské sumy vynášelo, ježto míval za rok 4—500 klientů.

Wells miloval sport, měl krásné koně a byl nadšeným patronem balletu. Jeho tři parní lodě (yachty) byly pro svoje nádherné zařízení rozhlášený. Hodovalo se na nich, tančilo se — hrálo se, což Wellovi také vynášelo, neboť byl náruživým a nad míru "šťastným" hráčem. Nedávno teprv provedl velký čin v hazardu: strhl banku pověstné herny v Monte Carlo a stal se pak u hazardistů celé Evropy slavným hrdinou.

Tou dobou byl Wells na vrcholu svého štěstí, ale již také ploužila se za ním Nemesis.

Neúřadní státní zástupce lond., žurnalista a poslanec Labouchere, kterýž s obdivuhodnou chutí vyhledává a stihá velké zloděje, na něž se státní policie neodvažuje, zapsal si Wellsa do černé knihy a seznam jeho zhoubné působení, rozeslal dav svých soukromých detektivů, aby mu sebrali co možná hojný materiál ku vznešení veřejné žaloby. (Tak to dělá pan Labouchere pokaždé, když někde nějakého "zloděje ve fraku" zvěřil.) Materiál byl konečně pohromadě a Labouchere odhalil Wellsa ve svém časopisu "Truth" nejbezohlednějším způsobem jakožto švindléře a podvodníka.

Wells neřáloval, ale vida, že už

v Londýně úlohu svou dohrál, rozprodal všechno, svůj drahocenný nábytek, koně, dvě ze svých lodí a zpeněživ, kde co bylo, vsedl s jistou krasavící od baletu do zbylé skvostné lodi a dal se na ní přeplaviti do Havru, chtě kdesi daleko ve světě klidně a slastně požívatí ovoce své dlouholeté "práce".

Do Havru se šťastně dostal a našel také záhy finančníka, kterýž mu za jeho krásnou loď (jmenuje se "Palais Royal") 80.000 dollarů dáti chtěl. Kupec přišel na loď, seděl s Wellsem a jeho krásnou "paní" u výtečného obědu a dojednával koupi. Tu však přišel sluha a oznamoval, že jsou na palubě dva pánové, kteří s panem Wellsem mluvit si přejí. Wells odpověděl, že s nimi teď mluvit nemůže. Ale neznámí nedali se odbýti a když Wells přijíti k nim nechťel, přišli za ním sami a — ukázali mu zatýkací rozkaz.

Labouchere byl totiž zavčas veřejného žalobce přiměl k zakročení a Wells zatčen právě v tu chvíli, když za nádhernou svoji yachtu od francouzského finančníka peníze přijati měl.

Teď vyslychají ho v Londýně a tu ukázalo se, že Wells ještě jinéhc druhu "obchody" prováděl, než s vynálezy a patenty. Vyšlo totiž na jevo, že Wells je pod různými jmény "velmi silně ženat", a že — pokud zjištěno — aspoň dvěma svým paním s velkým věnem utekl a že jim toliko péči o děti zůstavil.

Jedna toho druhu ženitba Wells sova byla velmi romantická. Wells získal si lásku jedné bohaté dědičky a přemluvil ji, aby s ním utekla. Otec vida co se stalo, musil povolit a sňatek byl uzavřen. Wells dělal vzorného manžela, ale jen do té doby, než se jeho žena plnoletou stala a své veliké jmění do vlastní správy vzíti směla. Potom sebral Wells všechny její "papíry" a zmizel i s nimi, mepovědomo kam, zůstaviv ženu i s dětmi na holičkách.

Když pak onehdy londýnské obrázkové časopisy podobiznu Wellsovu podobiznu přinesly, napadlo starému otci okradené paní, že by Wells mohl býti jeho zmizelým zetěm. I sebral se stařec, přijel do Londýna, dal si Wellsa představití a seznal v něm skutečně svého roztomilého zetě.

Ježto u Wellsa veliké sumy peněz nalezeny byly a také jeho reality značnou cenu mají, dostanou poškození aspoň jakousi náhradu, ale jenom ti nejvíce "napálení". Ostatní musí se spokojiti mravním zadostinčením.

Londýn těší se na zajímavé přelíčení.

Mnoho sněhu.

Louisville, Ky., 21. února. — Během věrejšího dne padal zde sněh silně po celý den a o 9. hod. večer ležel na 5 palců vysoko, takže pouštění spojená a obchod vázne. Jest oba a, že padáním sněhu nastane nebezpečí vstoupání řeky.